

תפ"ח 53698/03/17 - מדינת ישראל נגד אבישי בן דוד, אבנר הררי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 53698-03-17 מדינת ישראל נ' בן דוד (עציר) 15 פברואר 2022

ואח'

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף - אב"ד

כב' השופט ציון קאפח

כב' השופטת אירית קלמן ברום

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד חגי בנימין ומיכאל כהן

נגד

הנאשמים

אבישי בן דוד

ע"י ב"כ עו"ד אבי כהן

אבנר הררי

ע"י ב"כ עוה"ד איתן סבג וצ'רלי סבג

גזר דין

1. בתאריך 24.03.17 הוגש נגד שני הנאשמים כתב אישום המייחס לנאשם 1, יליד 1986, חמישה אישומים ולנאשם 2, יליד 1954, שני אישומים מהם. על יסוד הכרעת הדין מיום 09.09.21, **נאשם 1** הורשע, פה אחד, בכל פרטי האישום ובכל העבירות בהן הואשם (למעט העבירה על פי סעיף 307 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**" או "**חוק העונשין**") שבוטלה). נאשם 2 זוכה מחמת הספק הסביר במיוחד לו באישום השלישי אך הורשע במיוחד לו ברביעי.

באישומים הראשון והשני הורשע נאשם 1 בעבירות: **קשירת קשר לביצוע פשע** [עבירות בנשק ובחומרי נפץ] לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, **ייצור נשק** לפי סעיף 144(ב)(2) יחד עם סעיף 144(ג), **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) רישא יחד עם סעיף 144(ג) ו**ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ** לפי סעיף 456 לחוק;

באישום השלישי כאמור זוכה **נאשם 2** מחמת הספק הסביר ואילו נאשם 1 הורשע בעבירות: **קשירת קשר לביצוע פשע** [עבירות בנשק ובחומרי נפץ] לפי סעיף 499(א)(1), **ייצור נשק** לפי סעיף 144(ב)(2) יחד עם סעיף 144(ג), **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ** לפי סעיף 456 ו**סחיטה באיומים** לפי סעיף 428 יחד עם סעיף 29 לחוק;

באישום הרביעי הורשעו נאשם 1 ו**נאשם 2** בעבירות: **ניסיון רצח** לפי סעיף 305 יחד עם סעיף 29, **קשירת קשר לביצוע פשע** [רצח, עבירות בנשק ובחומרי נפץ] לפי סעיף 499(א)(1), **ייצור נשק** לפי סעיף 144(ב)(2) יחד עם סעיף 144(ג), **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) רישא יחד עם סעיף 144(ג) ו**ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ** לפי סעיף 456 לחוק;

באישום החמישי הורשע נאשם 1 בעבירות: **ייצור נשק** לפי סעיף 44(ב2) יחד עם סעיף 144(ג), **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) רישא יחד עם סעיף 144(ג), **הכנת עבירה בחומרים מסוכנים** לפי סעיף 497, **ניסיון לייצר נשק** לפי סעיף 144(ב2) יחד עם סעיף 144(ג) וסעיף 25, **וניסיון להרוס נכס בחומר נפיץ** לפי סעיף 456 לחוק.

עובדות כתב האישום וההרשעה בתמצית

2. להלן נפרט בקצרה את עיקר העובדות של כתב האישום:

ממועד לא ידוע עובר ליום 08.12.16 עד 17.02.17 (להלן: "**התקופה**") קשרו שני הנאשמים קשר ביניהם ו/או עם אחרים שזהותם לא ידועה ולפיו יפעל נאשם 1 יחד עם נאשם 2 ואחרים לייצר, להניח ולהפעיל מטעני חבלה כנגד קורבנות שונים על פי הזמנה מוקדמת של אחרים ובתמורה לתשלום כספי.

באישום הראשון המיוחס לנאשם 1 בלבד, הנאשם 1 הפעיל מטען כנגד איש העסקים מאיר שמיר (להלן: "**המתלונן**"). ביום 08.12.16, בין השעות 09:30 ל-10:30 הניח הנאשם 1 את המטען במרזב שמשות הרכב הקדמית של המתלונן רכב ב.מ.וו מ.ר. 21-456-76 שחנה בחניון בניין "מגדל האור" ברח' הברזל 27 בתל אביב שבו ממוקמים משרדי חברה שבניהול המתלונן.

הנאשם 1 הפעיל את מטען החבלה מרחוק באמצעות משדר אלחוטי, המטען התפוצץ וגרם לרכב המתלונן נזק.

באישום השני המיוחס אף הוא לנאשם 1, הניח הנאשם את המטען ביום 19.12.16 בשעות הערב על חומת ביתו של המתלונן מאיר שמיר ברח' יואב 23 בתל אביב באופן מוסווה ובשעה 22:32 לערך הפעיל את המטען מרחוק באמצעות משדר אלחוטי. כתוצאה מהפעלתו, התפוצץ מטען החבלה על גבי חומת הבית, כאשר עוצמת הפיצוץ והדהף כתוצאתו, גרמו להטחת רסיסי מתכת רבים אשר התפזרו וגרמו לנזק ברדיוס של כ-10 מטרים, לרבות בבית הסמוך שברח' יואב 21. כתוצאה מכך, נגרם נזק לקיר הבית ולתריסו.

באישום השלישי, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, עסק נאשם 2, בין היתר, בזמר ובמסגרת זו, הקליט מספר שירים שהושמעו מעת לעת בתחנות רדיו שונות.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הועסקה הזמרת גב' מרגלית צנעני (להלן: "**המתלוננת**") כשדרנית בתחנת הרדיו, בעלת תכנית יומית ששמה "פה זה לא אירופה". במסגרת תכנית זו, נהגה המתלוננת להשמיע שירים ממגוון ז'אנרים שונים, וביניהם הז'אנר הים-תיכוני.

בתקופה שעובר ליום 10.01.17, קשרו הנאשמים קשר, לפיו נאשם 1 יפעל להכנה, הרכבה והפעלת מטען נגד המתלוננת, וזאת לאחר שהאחרונה מיאנה להשמיע אתהסינגלים של נאשם 2, ועל מנת לאיים ו/או להטיל עליה ו/או על מנהל תחנת הרדיו, אימה מפני פגיעה שלא כדין בגופו ו/או בגוף אחרים ו/או ברכושם, ובכך להניעם להשמיע את הסינגלים במסגרת התוכנית.

ביום 10.01.17 בין השעות 14:00 ל-14:32 הגיע נאשם 1 כשבאמתחתו מטען החבלה, לחניון "סנטר פרל

סאדאב" שבר' העלייה באזור, שבו חנה אותה עת רכב מסוג ביואיק בצבע לבן, מ.ר. 44-000-72 השייך למתלוננת, אשר שהתה אותה שעה במסעדה סמוכה. במעמד זה, בהתאם לקשר ולשם מימוש, ניגש נאשם 1 לרכב והניח את מטען החבלה במרזב שמשת הרכב הקדמית, ברווח שבין השמשה הקדמית למכסה המנוע.

מיד בסמוך לאחר המתואר ולאחר שהתרחק מעט מן המקום, בשעה 14:32 או בסמוך לכך, הפעיל נאשם 1 את מטען החבלה מרחוק באמצעות המשדר האלחוטי אשר נשא באמתחתו. כתוצאה מהפעלתו המתוארת בידי נאשם 1, התפוצץ מטען החבלה על גבי רכבה של המתלוננת, כאשר עוצמת הפיצוץ וההדף כתוצאתו, גרמו להטחת רסיסים אשר התפזרו וגרמו לנזק ולעיוות במכסה המנוע של הרכב, שברים וסדקים בשמשה הקדמית, שברים בפלסטיק ונזקים נוספים.

נדגיש באשר לאישום זה, כי בהכרעת הדין הגענו להחלטה פה אחד כי נאשם 2 זכאי מאישום זה מחמת הספק הסביר הקיים בראיות לאשמתו.

האישום הרביעי המיוחס לשני הנאשמים בצוותא חדא קובע כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הועסק מר קובי מוסא כשחקן כדורגל (להלן: "המתלונן") במועדון הכדורגל "הפועל ניר רמת השרון" אשר ברשותו מתחם אצטדיון הכדורגל "טוטו על שם גרונדמן" (להלן: "אצטדיון גרונדמן"), השוכן ברח' החרושת 10 ברמת השרון, ואשר בו עורך המועדון את משחקיו ואימוניו.

במסגרת הקשר הכללי, במועד שאיננו ידוע עובר ליום 01.02.2017, קשרו הנאשמים קשר לפיו יפעלו הנאשמים, בצוותא חדא, לגרום למותו של המתלונן, על רקע שאיננו ידוע (להלן: "הקשר").

ביום 17.02.17 בשעה 08:22 או בסמוך לכך, על דעת נאשם 2 ובהנחייתו, הצטייד נאשם 1 במטען החבלה, ונסע ברכב מיקרה שכור, לאחר שהרכיב על גביו לוחיות זיהוי מזויפות.

בשעה 09:00 או בסמוך לכך, על דעתו של נאשם 2, הגיע נאשם 1 ברכב המיקרה לאצטדיון גרונדמן, בחיפוש נוסף אחר המתלונן, ומשאיתרו, נעצר בסמוך לרכבו. במעמד זה, ולאחר שהדליק את מתג המקלט האלחוטי המוצמד למטען החבלה, יצא נאשם 1 מרכב המיקרה, כשבאמתחתו מטען החבלה, ניגש אל רכבו של המתלונן האמור, התכופף אל מתחת למיקום מושב הנהג והניח את מטען החבלה, כשהוא מוכן להפעלה, זאת בכוונה לגרום למותו של המתלונן.

מיד בסמוך לאחר המתואר, ומשהשלים את הפעולות המתוארות, שב נאשם 1 בצעידה לכיוון רכב המיקרה, בו החזיק אותה העת את המשדר האלחוטי התואם לצורך הפעלת מטען החבלה. או אז, ובטרם היה סיפק בידו לשוב לתוך רכב המיקרה, נעצר נאשם 1 בידי כוח משטרה אשר נכח במקום.

האישום החמישי מיוחס לנאשם 1 בלבד. על פיו, נהנה הנאשם 1 בתקופה הרלוונטית לכתב האישום מגישה חופשית לדירת מסתור השוכנת בבניין שבו התגורר ברח' מאירוביץ' 6 בראשון לציון, ואשר שייכת לגב' קלרה בן יצחק, אשר דרה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בבית אבות, ובכך הותירה את הדירה האמורה כשהיא ריקה ממגורי אדם (להלן: "דירת האמל"ח"). במסגרת גישתו החופשית לדירת האמל"ח החזיק נאשם 1, במקומות מסתור שונים בדירה אמצעי נשק שונים, חומרי חבלה, אקדח וחומרים נוספים אשר שימשו אותו ואת נאשם 2 במסגרת הקשר הכללי, לשם מימושו ולצורך הכנה, הרכבה ובניית מטעני חבלה שונים, וביניהם מטעני החבלה בהם

נעשה שימוש במסגרת האירועים המתוארים בכתב האישום.

הראיות לעונש

3. ראיות מטעם התביעה

התביעה בראיותיה לעונש הגישה את גיליונות ההרשעות הקודמות של הנאשמים.

לחובת נאשם 1 ארבע הרשעות קודמות המונות בין היתר עבירות לקשירת קשר לעשות פשע (סעיף 499(א)(1) לחוק) ועבירות רכוש אשר בגין אחת מהן אף ריצה עונש מאסר ממושך. בנוסף קיימים לחובתו עוד שלושה פריטי רישום ללא הרשעה, בגין עבירות נוספות של רכוש, סמים, ניסיון הצתה ואלימות מהתקופה שבה החל את דרכו העבריינית כקטין ובגיר.

נאשם 2 הוא אדם בעל עבר פלילי מכביד בהיקף חריג - עשרים ושש הרשעות קודמות, אשר בגינם הושטו עליו תשעה עשר מאסרים בפועל. עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעות בהיקף מדהים של עבירות נשק, אלימות חמורות ועבירות אלימות כלפי שוטרים, עבירות שוד רבות, עבירות רכוש, סמים, איומים, קשירת קשר לפשע ועבירות שיבוש מהלכי משפט.

4. ראיות מטעם ההגנה

נאשם 1

לאופיו הטוב של נאשם 1 העידה אשתו קתרין בן דוד. העידה על הקושי להיות ללא בעלה, על כך שבשעת החקירה בהיותה בהיריון בסיכון איבדה את ולדה, על הרצון להיכנס להיריון ועל סיכוייה ההולכים וקטנים להיכנס להיריון הן בשל גילה והן בשל היעדר בעלה בשל מעצרו. סיפרה שבעלה הוא "בן אדם טוב שתמיד עוזר לכולם, כל מי שמכיר אותו יודע את זה, תמיד הוא שם בשביל לעזור" (פרו' עמ' 2260 ש' 14-17).

עדת האופי השנייה היא אריאלה ברוכמן, בעלת בית מחסה לבעלי חיים. לדבריה נאשם 1 אימץ באמצעותה חתול לפני 12 שנה ומאז התפתחה מערכת היחסים ביניהם והוא "היה מגיע באופן קבוע, מתנדב, משנע בעלי חיים דרוסים וחולים... אני מכירה בן אדם אחר לגמרי... מלא חמלה, יושב בוכה על יצורים מדממים, משהו שונה ב-180 מעלות ממה שמתארים אותו בסיטואציה הזאת" (פרו' עמ' 2261 ש' 2-6).

עדת האופי הנוספת ריטה כהן אמה של אשתו, ביקשה שבית המשפט יגלה חמלה כלפי הנאשם 1 וכלפי בתה ואמרה כי נאשם 1 "בזבוב הוא לא נוגע, כל החיים שלו הוא רק הציל חיות, כל החיים שלו רק חיות, הוא היה מציל מכיסו. הוא בן אדם טוב שאני מכירה אותו שאי אפשר לתאר" (פרו' עמ' 2661 ש' 18-20).

נאשם 2

לאופיו הטוב של נאשם 2 העיד עו"ד ארי שמאי אשר סיפר לבית המשפט כי הוא מכיר את הנאשם 2 מתחום המוזיקה המזרחית וסיפר כי תמיד אהב לעזור לאנשים והוסיף "אבנר תמיד היה ורבלי, הקדים שלום לכולם, אני יודע מהיכרות אישית שתמיד אהב לעזור לאנשים... זה אדם שעוזר לסביבה ובניגוד לאחרים בברנז'ה הזאתי שקט ורגוע תמיד" (פרו' עמ' 2261 ש' 33-30).

טיעוני הצדדים לעונש

5. טיעוני התביעה - כללי

בטיעוניה לעונש עמדה התביעה על אופיו המיוחד של התיק בהינתן העובדה שהחקירה לא הצליחה להציג ראיות לזהותם של מזמיני ביצוע העבירות והמעשים, על כך שהנאשמים שימשו כ"קבלנים" לייצור הכנה והנחת מטעני חבלה והמניע למעשיהם כפועל יוצא מכך היה בצע כסף. כן הצביעה התביעה על התמשכות ההליכים בתיק זה שבאחריות לה נושאת ההגנה בלבד.

בהתייחסותה לאישומים השונים ציינה התביעה כך:

אישומים 1-2

בגין אישומים אלה עותרת ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה משותף. לטענתה, הפגיעה שגרם נאשם 1 כפועל יוצא ממעשיו המיוחסים בשני אישומים אלה, איננה מתמצה בכזו הנוגעת לקניינו של מאיר שמיר. מדובר בפגיעה רחבה הרבה יותר ובערכים מוגנים חשובים מאלו הנוגעים לקניינו של אדם בלבד. הנחה והפעלה של מטען חבלה מחוץ לביתו של אדם, שעה שהוא שוהה בביתו בחיק משפחתו, הינה אירוע המעורר אימה ממשית אצלו. אשר להפעלת המטען המוזכר באישום השני, טוענת המאשימה כי מתקיימת פגיעה של ממש אף באוטונומיה של שמיר על ביתו, ובתחושת הביטחון לה זכאי כל אדם שעה בה הוא שוהה בביתו, ולפיה ביתו - מבטחו. באישומים אלה יש במעשיו של נאשם 1 משום תכנון מוקדם, וביצוע מתוחכם ומדוקדק. מעבר לכך, טבעי כי הפעלת מטעני החבלה כנגד שמיר הולידו אלמנט פגיעה נלווה נוסף בדמות פגיעה בשמו הטוב אשר "נגרר", בעל כורחו לכתבות בענייני פלילים, ולשלל ספקולציות תקשורתיות על רקע הפעלת המטענים.

לאישומים אלה עותרת התביעה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 48 חודשים ל-78 חודשי מאסר.

אישום 3

חומרנו היתרה של אישום זה, לטענת ב"כ המאשימה, נעוצה בכך שכמפורט בעובדות בהן הורשע נאשם 1, הרי שהנחת והפעלת המטען, לוותה בעבירות סחיטה באיומים אשר בוצעו על ידי נאשם זה בדרך של משלוח מסרונים מאיימים אל נפגעת העבירה, ואל מנהל תחנת הרדיו, במסגרתם איים על חייה, חיי בנה וחיי עובדי תחנת הרדיו. לנסיבות אלה מתווספות התחכום שבתוכנית העבריינית בה פעל, כאשר בין היתר, עשה מאמץ להסתיר את פעילותו הסלולארית. בנוסף, מקום זמן פיצוץ המטען, באמצע היום ובחניון הומה אדם, מלמדים על אודות נזק פוטנציאלי גדול אשר בדרך נס לא נגרם, ואשר אף בו יש כדי להצביע על החומרה היתרה הנעוצה במעשיו של נאשם 1.

בטיעוניה לעונש הפנתה המדינה לתחושותיה הקשות של נפגעת העבירה הגב' מרגלית צנעני, שבין היתר אמרה בעמ' 1574 לפרוט' מש' 9 "תשמע, זה אירוע קשה, אני חייבת לומר. זה לא נעים, זה מקפיא עורקים, אין לי הגדרה אחרת, ולהיות מוכרזת כמאוימת...זה היה קשה מאוד".

לאישום השלישי מבקשת התביעה שייקבע מתחם של 42-70 חודשי מאסר.

אישום 4

הנאשמים פעלו בצוותא חדא במסגרת קשר מתוחכם, מסועף, מורכב ומתמשך, בניסיון לרצוח את קובי מוסא על פי הזמנה שקיבלו מגורם עברייני עלום. נסיבות העבירה, לטענת ב"כ המאשימה, חושפות תמונה מחרידה של זילות בחיי אדם, הכוללת התחקות ומעקב אחר יעד החיסול במשך כשבועיים ימים, במטרה ללמוד את שגרת יומו לרבות הגעה לפתח ביתו כשהוא שוהה בבית עם משפחתו, ובילוש אחר מקום עבודתו ומסלול נסיעתו. כל זאת כדי לאתר את נקודת הזמן האופטימלית בה ירצחו אותו ברכבו.

ב"כ המאשימה מבקש להפנות למספר נסיבות פרטניות הנוגעות לביצוע העבירות נשוא אישום זה. ראשית, הוא מציין את הנזק החמור שעשוי היה להיגרם, בראש ובראשונה לקורבן עצמו וגם לכלל הציבור, אלמלא סיכול המטען על ידי המשטרה. לצד הנזק הפוטנציאלי שנמנע מדגיש ב"כ המאשימה את הנזק שנגרם בפועל. יעד החיסול - קובי מוסא איננו אותו אדם שהיה ערב ביצוע העבירה, וכפי שהעיד לפני בית המשפט, בסופו של דבר עזב יחד עם משפחתו את הארץ והעתיק את מרכז חייו לארצות הברית. שנית, המניע הכלכלי שעמד בבסיס ביצוע העבירות, גם הוא נסיבה חשובה לה צריך בית המשפט ליתן דעתו ויש בה כדי להצביע על חומרה יתרה הגלומה באירוע - "היו מוכנים הנאשמים לרצוח קורבן מזדמן" (טיעונים לעונש, עמ' 3 פס' ג). נוסף לכך, מדגיש ב"כ המאשימה את האופן המוצפן שבו התנהלו הנאשמים סביב תכנית הקשר נשוא האישום, אגב קיום שיחות עדכון מוצפנות, מפגש בלתי אמצעי ללא אמצעים סלולאריים ועדכונים הדדיים בזמן אמת. נתונים אלה - כך התביעה - מצביעים על רמת תחכום גבוהה המגלמת אף היא נסיבה משמעותית לחומרה. חומר הנפץ שבו נעשה שימוש, חומר נפץ מרסק תקני של צה"ל במשקל 643 גרם, עשוי היה לגרום לנזק כבד ביותר, בהינתן העובדה שהמטען הונח מתחת למושב הנהג ברכב.

בשל כל אלה סבורה התביעה שיש לקבוע לאישום הרביעי מתחם ענישה שבין 10 ל-12 שנות מאסר.

אישום 5

נאשם 1 הקים מעבדת חבלה של ממש בדירת שכנתו, בה לא זו בלבד שאחסן אמצעים לייצור מטעני חבלה, ואף אקדח, אלא שהחזיק מטען חבלה שלם בנוי ומוכן להפעלה. כך לטענת ב"כ המאשימה, היוותה הדירה כחוט המקשר בין האישומים השונים וכן היוותה בסיס האם להתנהלותו העבריינית-חבלנית של נאשם 1. ב"כ המאשימה מבקש להדגיש את חומרתו הקיצונית של אישום זה, ואת הסכנה האיומה שהוא שיקף לשכניו אשר נאלצו לפנות את הבניין בשעת לילה מאוחרת, לאחר גילוי המעבדה.

המתחם ההולם לאישום זה, כך התביעה, 36-70 חודשי מאסר.

6. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם סבורה התביעה כי יש לקבוע את עונשו של נאשם 1 בשליש התחתון של מתחמי הענישה. בנוגע לנאשם 2 טוענת התביעה כי יש לקבוע את עונשו ברף העליון של מתחם הענישה.

7. טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם 1

ב"כ הנאשם מבקש מבית המשפט להתחשב במצב המשפחתי הרגיש של נאשם 1. העבר הפלילי שעומד לחובת הנאשם ישן - הרשעה אחרונה משנת 2007. לא ברור איך הנאשם הגיע לתיק הזה. אין ספק שהנאשם הורשע בעבירות חמורות, אבל קיים נתון משמעותי מבחינת העונש והוא העובדה שאין שום פגיעה בנפש "**לא נפגעה אפילו ציפורן של בן אדם ואין נכות ולא הייתה כוונה לפגיעה**" (פרו' עמ' 2262 ש' 21-22).

הנאשם הורשע בחמישה אישומים. בראשון נגרם נזק לרכבו הריק של מר שמיר, בשני נגרם נזק קל לקיר, לחומה ולתריס, בשלישי בעניין גב' צנעני נגרם נזק למכסה המנוע של רכבה שהיה ריק, ברביעי לא היה נזק, לא לרכוש ולא לנפש, והחמישי עניינו החזקת הנשק. ב"כ הנאשם מפנה להלכת **ג'אבר (ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.14) (להלן: עניין ג'אבר))** ובהתאם לה ולמדיניות הענישה בה, מבקש מבית המשפט להשית מתחם ענישה אחד על כל האישומים שפירט. בנוסף לכך, הוא מפנה לעניין **בכר**, תיק שלעניות דעתו חמור יותר מהתיק שלעניינו בו הושתו 12 שנים על הנאשמים, 8 שנים לנאשם שהורשע בסיוע.

בנוסף ציין הסנגור את תקופת המעצר הממושכת והקשה בה שהה הנאשם, את הקושי שבו עמדה אשתו במהלך המשפט והפנה לתכונותיו הטובות של נאשם 1 כפי שעלו מדברי העדים לאופיו הטוב. כן עמד הסנגור על כך שאין בעברו עבירות אלימות.

ב"כ הנאשם מסיים בבקשה מבית המשפט לראות את התמונה המלאה, לראות את האדם, את נאשם 1, לראות את נסיבות חייו. לבסוף מבקש ב"כ הנאשם 1 מבית המשפט לקבוע כי מתחם הענישה הכולל יהיה בין 4-7 שנות מאסר ובהתחשב בעובדה שאין פגיעה בנפש ואין נזק מבקש להשית עונש של 5 שנות מאסר בלבד.

ב"כ הנאשם 2

נאשם 2 הורשע באישום הרביעי בלבד. ב"כ הנאשם טוען כי חלקו של נאשם 2 הוא מינורי מבחינה עובדתית. מעבר לשיחות טלפון ולשאלת הקשר והתעסוקה עם הנאשם 1, לנאשם 2 אין כל חלק ממשי בביצוע העבירה. ב"כ הנאשם מדגיש את הפגיעה שנגרמה לנאשם 2 בעקבות האישום השלישי בטענה כי לא היה מקום לייחס את האישום לנאשם 2. נאשם 2 הוא זמר במקצועו אשר נגרם לו נזק אדיר מעצם העובדה שייחסו לו אישום שזוכה ממנו. הנאשם 2 שהה במעצר לאורך חמש שנים ונאלץ לנהל משפט שברובו כלל לא נגע אליו. אם ההליכים היו מתנהלים בנפרד ייתכן שהיו מסתיימים קודם לכן והיו מונעים סבל רב שנגרם לנאשם 2.

ב"כ הנאשם מדגיש את העובדה שאין כמעט פסיקה שבה נאשם מורשע בעבירת ניסיון רצח כאשר לא נפלה שיערה משערות ראשו של איש ולא נגרם נזק פיזי. גזירת עונש במצב כזה עשויה, לעניות דעתו, להוות תקדים מבחינת

הפסיקה, דבר שהוא חריג.

באשר לעונש, מפנה ב"כ הנאשם לענין **שיינברג** (ת"פ (מחוזי ת"א) 49632-01-18 **מדינת ישראל נ' משה שיינברג** (פורסם בנבו, 16.12.18) (להלן: "**שיינברג**") שם היו שלושה אישומים ולא אחד, מטען הופעל מרחוק בצורה מתוחכמת על ידי פלאפון עם נפגעים בגוף. בענין זה פסק בית המשפט העליון עונש של 52 חודשי מאסר. בהתאם לכך טוען ב"כ הנאשם 2 כי זה הרף שצריך לעמוד גם במקרה זה. ב"כ הנאשם מפנה גם לע"פ 6459/17 **מדינת ישראל נ' אור קדושים** (פורסם בנבו, 27.02.18) שם היו שני נאשמים שהגיעו להתנקש באדם אחד, ובעקבות טעות בזיהוי ירו באדם אחר, גרמו לו לנזקים והוא ניצל בנס. לאחר שבית המשפט העליון החמיר בעונש כשיש נפגע, ירי ותכנון הושת על שני הנאשמים עונש של 8 שנות מאסר בבית המשפט העליון אחרי שבית המשפט החמיר בערעור.

כן עמדו הסנגורים על גילו המבוגר יחסית של הנאשם, על מצבו הבריאותי ותנאי המעצר הממושך שלא הוסיפו לבריאותו, בעיקר בתקופתו תקופת המגיפה, על כך שכל בני משפחתו מנהלים חיים נורמטיביים וסיים בבקשה כי בית המשפט ייתן משקל למידת הרחמים בגזרו את דינו.

8. דברי הנאשמים

נאשם 1

הנאשם אמר כי נעשה לו עוול בהרשעתו בדין ובהתארכות המשפט. עם זאת הוא מבקש מחילה על מעשיו. הנאשם הוסיף כי לא הייתה לו כל כוונה לרצוח.

נאשם 2

אף נאשם זה טען בפני בית המשפט כי הוא "**חף מפשע טוטאלי, אני הייתי במאסר והשתחררתי... אני חף מפשע, אמיתי, בכל היקר לי, אני לא עשיתי פשע**" (פרו' עמ' 2268 ש' 26-27 ו-29). שיתף בתנאים הקשים שהוא חווה בזמן הישיבה בכלא, בכך שהיה סגור בתנאי מעצר 22 שעות ביום. לדבריו הוא נמצא בשגרת מוות ושאינו מאמין שהוא נמצא במצב הזה. מבקש מבית המשפט להתחשב בו ומספר כי יש לו שתי נכדות ועוד נכדה בדרך ושהוא רוצה להיות עם משפחתו. עוד הוא מבקש להתחשב בכך שהוא נמצא בקבוצת סיכון ואם ישב בכלא הוא עשוי להידבק בקורונה. בסיפא לדבריו ביקש מבית המשפט לסיים את חייו עם משפחתו, לחזור לעסק ולחיו (פרו' עמ' 2268 ש' 33-35, עמ' 2269 ש' 1-4).

דין

כללי

9. בטרם הדיון נציין את המובן מאליו, בטיעונים לעונש נאשם אינו רשאי להעלות טענות הגנה חדשות או לבחור בקו הגנה חדש. מקומם של הטיעונים לגבי העדר הכוונה לבצע רצח, היה בשלב שמיעת ראיות ההגנה ולאחר שניתנה הכרעת הדין. הנאשם 1 מילא פיו מים, לא מסר גרסה על דוכן העדים, אין מקום ל"תקן" הילוך זה

עמוד 8

בשעת הטיעונים לעונש.

10. בשלב הראשון לצורך גזירת עונשו של הנאשם 1 עלינו לבחון היש לראות בעבירות ובאישומים "אירוע אחד" או "כמה אירועים", בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין. ככל שימצא כי העבירות מהוות "כמה אירועים", יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יש לגזור עונש נפרד לכל אירוע ואת מידת החפיפה בין העונשים, ולחילופין עונש כולל לכל האירועים (ראו: סעיף 40ג(א) ו-40ג(ב); בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) קבע בית המשפט העליון כי התשובה לשאלה מהם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן "קשר הדוק" ייחשבו לאירוע אחד. לפי מבחן הקשר ההדוק סמיכות זמנים בין העבירות או עבירות המהוות חלק מתוכנית עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד (שם, פס' 5). עם זאת, על פי המבחן הצורני דומה כי דווקא במקרים של ריבוי קורבנות ומעשים בעבירות אלימות חמורות המבוצעות כלפי מספר קורבנות, יש לראות בכל אחת מהעבירות כ"אירוע" נפרד (ג'אבר, שם, פס' 20). זאת, נוכח האינטרס העצמי שקיים לכל אחד מהנפגעים לשלמות גופו ונפשו ולכבודו כאדם (ע"פ 1899/04 **איתי ליבוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5) 934, פס' 7 (2005)).

11. לפיכך, מצאנו להתייחס לאישומים 1-2 כאל אירוע אחד נוכח העובדה שמדובר בקורבן זהה ומשום ששני המטענים הופעלו על ידי נאשם 1 כלפי אותה המטרה ומטעמו של אותו הגורם. לשאר האישומים נתייחס כאל אירועים נפרדים, כך שלכל אישום ייקבע מתחם ענישה נפרד. נדגיש ביחס לאישום השלישי כי חומרתו וייחודו של האישום נעוצה בכך שהנחת והפעלת המטען לוותה בעבירות סחיטה באיומים אשר בוצעו על ידי נאשם 1 בדרך של משלוח מסרונים מאיימים אל נפגעת העבירה, ואל מנהל תחנת הרדיו, במסגרתם איים על חייה, חיי בנה וחיי עובדי תחנת הרדיו. בשל כך, כאמור, החלטנו להתייחס לאישום זה כאירוע נפרד מהאירועים שפורטו באישומים 1-2, על אף הדמיון שביניהם.

מתחם הענישה

12. העיקרון המנחה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הינו "עקרון ההלימה". כך לפי סעיף 40ג לחוק העונשין נקבע כי יש לקבוע **"מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון המנחה"**, שהוא, כאמור בסעיף 40ב **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**. סעיף 40ג לחוק ממשיך וקובע כי בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט"**.

הערך החברתי שנפגע

13. העבירות המיוחסות לנאשמים העמידו את נפגעי העבירה בסכנת חיים וגרמו לפגיעה ממשית בשלמותם הגופנית והנפשית. מטעני החבלה מהווים נשק רב עוצמה חסר אבחנה אשר טומן בחובו פוטנציאל לפגיעה חמורה הן בקורבן המיועד והן באחרים. הערכים החברתיים שנפגעו בעקבות העבירות המתוארות הם בעיקר הזכות לשלמות גופו של אדם וחיי, לצד השמירה על שלום הציבור והסדר הציבורי ועל ביטחונו וכן השמירה על

שלטון החוק. הפעלת המטען יכלה לגרום לנזק חמור למי שיועד כמטרה אך גם לעוברי אורח שהיו במקום הפעלת המטען שעלולים היו להיפגע באורח קשה ביותר ואף למצוא את מותם.

ראו לעניין זה ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן**, פס' 11 (פורסם בנבו, 19.01.14):

"עבירות המבוצעות בנשק טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים".

עוד נפנה לנאמר לאחרונה בע"פ 5522/20 **נזאל חלייחל נ' מדינת ישראל** (24.02.21) (להלן: **"פרשת חלייחל"**):

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח (ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 (14.02.21) (להלן: עניין ביטון); ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 (22.02.20) (להלן: עניין גריפאת)). עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים.

אכן, נשיאה והובלה של כלי נשק, הריה לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסק דינו של השופט מ' מזוז (05.11.19); ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (31.07.13)).

כמו כן, לא אחת צוין, כי למרבה הצער, חרף האיסור שבדין, הפכה תופעת השימוש בנשק חם למכת מדינה. בעקבות זאת, לשם הרתעה, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה הדרגתית בענישה על עבירות הנשק (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.20) (להלן: עניין שיבלי); עניין ביטון, פסקה 7; עניין גריפאת, פסקה 6); לעיתים "השעה צריכה לכך" (בבלי, סנהדרין מו, ע"א).

אף המחוקק נתן דעתו לצורך בהחמרה בענישה לאלו המורשעים בעבירות נשק, וזאת במסגרת קביעתו מהעת האחרונה, אשר אינה חלה מטבע הדברים על ענייננו, בתיקון מס' 140 לחוק (חוק העונשין - תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938). בהוראת שעה זו, המחוקק ראה לעגן באופן חריג עונשים מזעריים, בקביעתו כי העונש שיוטל על אדם שהורשע בעבירות מסוימות הנוגעות להחזקת, הובלת או רכישת נשק שלא כדין **"לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו;..."** (ההדגשה הוספה - י' א').

על נחיצותה של אותה הוראת שעה והטעמים שבבסיסה ניתן ללמוד מדברי ההסבר לה:

"בסעיף 144(א) רישה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 נקבע ... ואולם, למרות העונש הכבד הקבוע בצידה של עבירה זו והחמרת הענישה על ידי בתי המשפט בשלוש השנים האחרונות, עלה מספר עבירות החזקת הנשק שלא כדין ומספר העבירות הקשורות לעבירה זו. ... בהתאם לכך, נרשמה עלייה במספר תיקי האלימות שבהם היה שימוש בנשק, ומספר הקורבנות בנפש, בפרט בבחירה הערבית, גדל אף הוא. נוסף על הנזק הישיר של עבירות הנשק, השימוש הנרחב בנשק ובאמצעי לחימה בלתי חוקיים והימצאותם בחברה האזרחית פוגעים בתחושת הביטחון של הציבור ותורמים לעליית הביקוש לנשק בלתי חוקי".

אנו רואים: חומרתה של תופעת ההחזקה והשימוש בנשק בלתי חוקי הובילה גם את המחוקק לפעול בצעד נוסף המכוון להחמרת הענישה, וזאת בצירוף למדיניות המחמירה שננקטה ממילא על ידי בתי המשפט בערכאות השונות (ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו עבסה, (23.01.22)).

לפיכך, ולאור האמור לעיל, העבירות בהן הורשעו הנאשמים מתאפיינות בחומרה יתרה. כך מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

מדיניות הענישה הנהוגה

14. מנעד הענישה בעבירות בהן הורשעו הנאשמים רחב. נפנה אל הפסיקה אותה פרסו בפנינו באי כוח הצדדים:

א. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ניסיון לרצח:

1.1. תפ"ח (מחוזי ת"א) 36768-12-12 **מדינת ישראל נ' מוחמד גפאר מפראגה** (פורסם בנבו, 10.03.14), בעניין זה דובר על פעילות טרור באמצעות הכנה והנחת מטעני חבלה במטרה לרצוח את קורבנותיהם. בעניין זה הוטלו עונשים מחמירים במיוחד הנעים בין 20 ל-25 שנות מאסר.

1.2. תפ"ח (מחוזי ת"א) 34398-05-11 **מדינת ישראל נ' עבדאללה בכר** (פורסם בנבו, 22.07.14) נקבע מתחם ענישה שנע בין 10 ל-12 שנות מאסר. בעניין זה הנאשם בנה והניח מטען חבלה מאולתר מתחת לרכבו של הקורבן, בכוונה לגרום למותו. יש לשים לב לכך שנסיונות בעניין בכר שונות מהמקרה שלעניינו משום ששם המטען התפוצץ ונגרמו לקורבן פגיעות משמעותיות כאשר ברכב הייתה גם תינוקת.

1.3. תפ"ח (מחוזי ב"ש) 53763-12-15 **מדינת ישראל נ' אודי פרש** (פורסם בנבו, 16.02.17), במקרה זה הנאשם הורשע רק בעבירות של נשיאת נשק ובעבירות הקשורות במרדף שהתרחש לאחר הגעת המשטרה, ולמרות שלא הורשע כלל בעבירת אלימות ספציפית הכרוכה או הנוגעת למטען החבלה עצמו, רק מעצם השימוש במטען נקבע מתחם שנע בין 5 ל-9 שנות מאסר.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות המפורטות באישומים 1-2:

1.1. בעניין **שיינברג**, במסגרת פסק דין זה נקבע מתחם ענישה שנע בין 34 ל-62 חודשי מאסר בגין ייצור והנחת מטען חבלה מאולתר, והצמדתו לרכב הקורבן במטרה להפעילו ולגרום לנזק.

1.2. ת"פ (מחוזי מר') 33009-05-16 **מדינת ישראל נ' יותם יוסף ג'רבי** (פורסם בנבו, 13.13.2017), בו נקבע מתחם ענישה שנע בין 2 ל-5 שנות מאסר בגין החזקת מטען חבלה פירוטכני לצד מספר פרטי חבלה נוספים - ובגין עבירה זו בלבד.

ג. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות המיוחסות באישום 3:

1.1. בעניין **שיינברג** שאוזכר לעיל, נקבע מתחם ענישה שנע בין 34 ל-62 חודשי מאסר בגין ייצור והנחת מטען חבלה מאולתר והצמדתו לרכב הקורבן במטרה להפעילו ולגרום לנזק כאשר המטען לא התפוצץ עקב תקלה טכנית, כך שלא נגרם נזק.

1.2. בעניין **עדאללה** שאוזכר לעיל, נקבע מתחם ענישה שנע בין 5 ל-7 שנים בגין קשירת קשר ומימושה של תכנית לבניית מטען חבלה, הובלתו, הנחתו מתחת לרכב והפעלתו במטרה לפגוע באדם, כאשר הפעלת המטען גרמה נזק רכוש בלבד.

1.3. בת"פ (מחוזי י-ם) 57822-04-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 04.07.19), הושת עונש של 50 חודשי מאסר בגין הנחה והפעלה של מטען חבלה מאולתר בשעת לילה מאוחרת, ללא כוונה לפגוע, ובמטרה להניע אדם לתשלום כספים.

ד. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות המיוחסות באישום 5:

1.1. ת"פ (מחוזי ת"א) 12406-11-15 **מדינת ישראל נ' משה אברג'יל** (פורסם בנבו, 13.12.16), נקבע מתחם שנע בין 3 ל-7 שנים, בגין ייצור נשק ומתן אמצעים לביצוע נשק תוך קשירת קשר ליצירת מטען חבלה.

1.2. ת"פ (מחוזי חיפה) 54104-07-12 **מדינת ישראל פרקליטות מחוז חיפה נ' עודאי מסארוה** (פורסם בנבו, 20.03.13), בו נקבע מתחם ענישה שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בגין הכנת שמונה מטעני חבלה מאולתרים ושימוש חוזר ונשנה בהם לצורך ביצוע עבירות נוספות וסיכון חיי אדם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

15. בין מעשי הנאשמים בולטים המקרים של ייצור ובנייה של מטעני חבלה, הנחתם במכוניותיהם של אחרים ובקרבת מגוריהם והפעלתם באזורים מיושבים הומי אדם. עיון בפסיקה מעלה כי זו דנה באירועים מסוג אלו לרוב בהקשר של פעילות טרור שתכליתה פגיעה מכוונת באזרחים עוברי אורח ובה הוטלו עונשי מאסר ארוכים. העבירות המיוחסות לנאשמים נעשו תוך תכנון מדוקדק הכוללות פעולות שטח מקדימות, מעקב אחר קורבנותיהם, איומים אשר נעשו על ידי אמצעים סלולאריים חסויים, שימוש בכלי רכב שונים, החלפת לוחיות רישוי במטרה להימלט מאימת הדין ושימוש בדירת אמל"ח שעמדה לרשותו של נאשם 1.

16. אכן, כנאמר על-ידי הסנגורים, בסופו של יום מעשי הנאשמים לא גרמו נזק לחיי אדם בפועל. אולם: "חומרתן של עבירות נשק אינה מסתכמת רק במה שאירע בפועל, אלא גם במה שעלול היה להתרחש - קרי: בסיכון הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגות" (ע"פ 116/13 מאור וקנין נ' מדינת ישראל, פס' 7(פורסם בנבו, 31.07.13)).

17. לאור כל האמור, אנו מאמצים בעיקרה ובשינויים מסוימים את עמדת התביעה באשר למתחמי הענישה הראויים:

אישום 1-2 - מתחם הנע בין 4 ל-6 שנות מאסר.

אישום 3 - מתחם הנע בין 3.5 שנות מאסר ל-6.5 שנים.

אישום 4 - מתחם הנע בין 8 ל-11 שנות מאסר.

אישום 5 - מתחם הנע בין 3 שנות מאסר ל-6 שנים.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות

18. כאמור לעיל לחובת נאשם 1 ארבע הרשעות קודמות ועבירות נוספות ללא הרשעה. הנאשם לא לקח אחריות בגין מעשיו ובחר לנהל משפט ממושך אשר כלל קו הגנה כוללני וגורף. זאת זכותו ואין לזקוף זאת לחובתו, אך אין הוא זכאי בשל כך ל"הנחת הודיה". ניתן לשקול לזכות נאשם 1 את גילו הצעיר יחסית, את עדותה של אשתו בדבר הרצון להרות, את העובדה כי עברו הפלילי אינו מן המכבידים ואת תכונותיו הטובות שעלו מפיהן של עדות האופי הנוספות.

הננו מוצאים כעמדת התביעה לגזור את עונשו בשליש התחתון של מתחמי הענישה. לא מצאנו הצדקה אף שאפשר שראוי היה לעשות כן לחרוג מעמדתה העונשית של התביעה לחומרה אף שאנו מוסמכים לכך (ראו ע"פ 5733/13 דניאל מעוז נ' מדינת ישראל (05.07.16)).

בשל כך שהתביעה לא עתרה לכך וההגנה בשל כך אף היא לא התייחסה לסוגיה, לא נעשה שימוש בסמכותנו וכפי שאנו סבורים מוצדק בנסיבות תיק זה בו נאשם 1 עשה שימוש אינטנסיבי בנהיגה שאפשרה והקלה על ביצוע העבירות בסעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ולא נפסול את רישיונו מלנהוג.

לא נחרוג מעמדת התביעה גם לעניין הצטברות וחפיפת העונשים ההולמים במסגרת כל אישום ואישום והמתחמים שנקבעו בהינתן שהתביעה עתרה לעונש מרבי של 15 שנות מאסר בעניינו.

19. כאמור לעיל עברו הפלילי של נאשם 2 הינו מכביד ובהיקף חריג. עברו הפלילי של הנאשם מלמד היטב על דרך התנהלותו ואורח החיים שבחר לעצמו. מדובר באדם שאינו יודע לקחת אחריות על מעשיו. אין זו הסתבכות הראשונה עם החוק. מדובר באדם שרוב חייו ישב מאחורי סורג ובריה דבר שלא הרתיע אותו מלשוב ולבצע את העבירות שבעניינו עבר מכביד זה מושך לרף העליון של המתחם. עם זאת, גילו של הנאשם שאינו צעיר ידבר בזכותו ואף העובדה שעל אף שותפותו המלאה באירועי אישום רביעי לא היה בזירה, לא הוכח שבפועל ממש

החזיק או הפעיל מטען החבלה, העובדה שמשפטו התארך כשהוא במעצר בשל אופן ניהול הגנתו של נאשם 1 שכנגדו היו חמישה אישומים ועדים רבים לא היו רלוונטיים בעניינו, ומשכך נמקם עונשו בשליש העליון של מתחם הענישה, אך לא בקצהו.

פיצוי

20. סעיף 77 לחוק העונשין נועד לתת ביטוי במסגרת ההליך הפלילי לנזקו ולסבלו של הניזוק מן העבירה. הפיצוי מבטא הכרה חברתית בסבלו ומעמדו כנפגע העבירה ויש בו משום מתן צדק מהיר וזול במסגרת הליך המנוהל על-ידי המדינה. יש בו משום עידוד הגשת תלונות ובצדו תכליות נוספות (ראו דנ"פ 5625/16 **אסרף קארין ואח' נ' מדינת ישראל** (13.09.17)) שיעורו של הפיצוי נתון להערכה ולשיקול דעת בית המשפט כנקבע בפסיקה, והננו סבורים שבנסיבות הנזק בעיקר זה הנפשי שנגרם לקורבנות העבירה, ראוי לפוסקו אף אם בשיעור מידתי.

חילוט

21. נפנה בסוגית החילוט לפסיקה ע"פ 8664/19 **מוחמד בכר נ' מדינת ישראל** (08.03.20), ע"פ 2407/13 **מוסטפא מחאמיד נ' מדינת ישראל** (11.12.13). הנאשמים עשו שימוש במכשירי הטלפון הסלולרי שלהם לביצוע העבירות, נאשם 1 עשה שימוש ברכב המיקרה ובאופנוע לפעילותו במסגרת העבירות, בין היתר להנחת המטענים, ואין ספק שהמיקרה שבפנינו מהווה דוגמה מובהקת לקיומה של זיקה ישירה בין העבירות שבוצעו לבין הרכבים.

המזומנים שנתפסו בדירת המסתור נשוא אישום חמישי הינם כספים ששולמו כתמורה למעשיו העברייניים ומשכך אין מנוס מחילוטם.

אחידות הענישה

22. לכאורה מתגלה חוסר התאמה, איזון או שקילות (סימטריה) בענישתם של שני הנאשמים שתינתן מיד ובסמוך, בהינתן שנאשם 1 נותן את הדין בשל חמישה אישומים ונאשם 2 בשל אישום אחד בלבד. הננו סבורים שעסקין ברושם מטעה ובמראית עין בלבד.

בין שני הנאשמים שוני בהיבטים שונים המשפיעים על הענישה בתוך מתחמי הענישה כמו עבר פלילי ונסיבות אישיות. שניהם נותנים את הדין בשל הרשעתם באישום הרביעי שלית מאן דפליג הוא החמור והקשה מכולם. לנאשם 2 מאסר מותנה שהופעל. גם להבדל הגילאים שביניהם יש משקל לענישתם.

אכן עקרון אחידות הענישה הוא עקרון חשוב כנאמר בע"פ 4074/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.07.19):

"על פי עקרון אחדות הענישה, המהווה עיקרון יסוד בשיטתנו המשפטית, במצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. עיקרון זה מקבל משנה תוקף מיוחד שעה שמדובר בנאשמים המורשעים בגדרה של אותה פרשה (וראו: עניין בסל לעיל; ע"פ 5590/16 נתשה נ' מדינת ישראל פסקה 44 (17.01.18))."

אבל אין עסקין בכלל מתמטי נוקשה. בע"פ 3708/21 פלוני נ' מדינת ישראל (13.07.21) נקבע:

"כמו כן, לא מצאתי ממש בטענות המערער כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק לעיקרון אחדות הענישה. אכן, על בית המשפט להבטיח קיומו של יחס הולם בין עונשיהם של שותפים לאותה עבירה או פרשה פלילית. ברם, עיקרון אחדות הענישה הוא רק שיקול אחד מני רבים בגזירת העונש, כאשר זו נעשית תוך שקלול מספר רב של נסיבות ונתונים המשתנים ממקרה למקרה ואין זה מדע מדויק (ראו ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.06.15)). כפי שנאמר לא אחת, אין בנמצא "אחדות" מדויקת בענישה שכן אין אדם זהה למשנהו".

23. הננו אפוא קובעים את עונשו של נאשם 1 כדלקמן:

א. לאישום הראשון והשני 4.5 שנות מאסר בפועל.

ב. לאישום השלישי 4 שנות מאסר בפועל.

ג. לאישום הרביעי 9 שנות מאסר בפועל.

ד. לאישום החמישי 4 שנות מאסר בפועל.

סוף דבר

24. לאחר שקלול ואיזון כלל השיקולים ולאחר שבעניינו של נאשם 1 על סמך אותם שיקולים מצאנו לחפוף חלק מתקופות המאסר שנקבעו לעיל, אנו מטילים על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

א. 15 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו, **17.02.17**

ב. 18 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 9 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. הנאשם ישלם קנס בסכום 40,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום **01.08.22**.

ה. הנאשם יפצה את מאיר שמיר, מרגלית צנעני וקובי מוסא בסכום של 20,000 ₪ לכל אחד. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום **03.07.22**.

נאשם 2:

א. 10 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו, **17.02.17** (למעט ימי מעצרו שקוזזו בהליך אחר בין הימים 14.08.18-20.02.18).

ב. הננו מפעילים את המאסר המותנה שהוטל על נאשם 2 בתפ"ח 22918-02-10 ביום 27.06.11, מאסר מותנה בן 18 חודשים באופן מצטבר משלא מצאנו טעמים מיוחדים לסטות מהוראת סעיף 58 לחוק העונשין בעניינו. (ראו פרשת **חלייחל** פסקה 11).

ג. סה"כ ירצה נאשם 2 מאסר בפועל של 11 שנים ו-6 חודשים בניכוי המפורט בסעיף א' דלעיל.

ד. 18 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. 9 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרור כל עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ו. הנאשם ישלם קנס בסכום 20,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום **01.08.22**.

ז. הנאשם יפצה את קובי מוסא בסכום של 20,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום **03.07.22**.

חילוט

25. הננו נעתרים לבקשת התביעה ועל פי סעיפים 32(א), 39(א) לפקודת סדר דין פלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969, נורה על חילוט 36,400 ₪ שנתפסו בדירה ברח' מאירוביץ 6 בראשון לציון, את הטלפונים הסלולריים שנתפסו ברשות הנאשמים וכן את הרכבים מ"ר 86-335-35 (גיפ טריוס) ומ"ר 14-659-65 (קטנוע טימקס).

באשר ליתר המוצגים שבתיק ניתן צו כללי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ד אדר א' התשפ"ב 15 פברואר 2022, במעמד הנוכחים.

אירית קלמן ברום,
שופטת

ציון קאפח, שופט

רענן בן יוסף, שופט
אב"ד